

Ne boj se, sin moj; ubožno sicer živimo, ali dobili bomo mnogo dobrega, ako se bomo Boga bali, greha varovali in dobro delali.“

Na te lepe opomine odgovoril je mladi Tobija svojemu očetu: „Oče! vse hočem storiti, kar mi si ukazal.“

Otroci, ti lepi pouki in opomini naj bodejo tudi vašemu življenju v vodilo.

I. T.

Objédki.

Minica prinese domov škundro hrušek in jabolk, ki jih je nabrala po vrtéh. Postavi posodo na tla, potem pa hití na vso sapo pripovedovat očetu to-le: „Pomislite oče, doli pod óno presedavko pri kozolci leží na tléh vse polno razjédkov. Hruške še čisto zelene, objedene so na pólu do pečké; in objedkov je póлно, póлно. Kdo li tako kvarljivo razjéda hruške? Védite, včeraj sem videla onú sosedovega Martinka s palico v roci. Gotovo si je ž njo klatil hruške in jih potlej obgrizaval. Zatožite ga sosedu, da ga kaznuje!“

Tako besedíči sumljiva Minica. A oče pogledajo objédke, katere je Minica prinesla domov, malo se namuznejo ter gredó v kolésnico, od koder prinesó staro pest od strtega kolesa. Tej pestí zabijejo spodnjo luknjo, a na drugem, votlem konci pestí izvrtajo štiri luknjice. Vanje vtaknejo štiri stebriče, in na te stebriče nasadé lesen pokrovec takó, da ga je lahko pomikati navzdol in navzgor. Sredi pestí napravijo počez lesen jezik, na katerem so poprej zarézali stopnice. Na teh stopnicah se opira prožilo, držeče pokrovec. Vsa nastava je bila podobna ónej za ptičji lov pod pehár.

To past nesó oče na drevo, pod katerim so ležali objédki. Drugo jutro pridejo z Minico, splezajo na drevo ter past pokrito s pokrovcem nesó domov. Pokličejo mačka in potem privzdignejo v pričo Minice pokrovec. Žival v sivkastej kozuhovini — glodavi polh plane iz pastí, hoče uiti, ali joj! mačku pride pod kremplje.

„Glej,“ pravijo oče Minici, „to je bil tisti sosedov Martinek, ki je hruške objedal. Dišeča, z oljem namazana hruška, ki jo vidiš tu na prožilu, privabila je tolstega polha, da je butnil v pest, sprožil nastavo in tako zaprl za seboj pokrovec. Da sem le videl objédke, takój sem vedel, kdo jih dela. Vender ti tega nisem hotel užé takrat povedati, da bi te tem bolj prepričal o krivici tvojega dolženja. Verjemi, odslej ne bode več ondukaj razjédkov. A vrhu tega si zapomni ta nauk: Ne dolži nikogar krivice, dokler nimaš temu pravega povoda. Pomisli le na nasledke, ki jih ima tako krivo natolcevanje. Da sem zatožil Martinka sosedovemu očetu, moral bi deček po nedolžnem prestati kazen; vrhu tega bi utegnili razvneti se prepír med nami in sosedovimi. Glej, take posledice bi imelo krivično obdolženje v malej stvári, kakšne še le pri kakej važnej. Zatorej ti povem: Varuj se prenaglega obdolževanja in zlobnega sumničenja povsod in vselej!“

Jos. Gradčan.